

A Szegedi Ítéltábla mint másodfokú bíróság a Szegeden, 2015. november 19. napján tartott fellebbezési nyilvános ülés alapján meghozta a következő

Í T É L E T E T:

Az emberölés bűntettének kísérlete miatt a vádlott ellen indított büntetőügyben a **Szolnoki Törvényszék** 2015. január 16. napján kihirdetett **7.B.287/2014/48.** számú ítéletét

m e g v á l t o z t a t j a:

A vádlott cselekményét emberölés bűntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) és i) pont] **minősíti.**

A szabadságvesztés tartamát **13 (tizenhárom) évre súlyosítja.**

Az elsőfokú eljárás során felmerült bűnügyi költségből a vádlott által fizetendő összeget **337.666.- (háromszázharminchétezer-hatszázhatvanhat) forintra leszállítja,** a fennmaradó **7.465.- (hétezer-négyszázhatvanöt) forintot az állam viseli.**

Egyebekben az elsőfokú ítéletet **helybenhagyja.**

A vádlott által a 2015. január 17. napjától 2015. november 19. napjáig előzetes fogvatartásban töltött időt a kiszabott szabadságvesztésbe **beszámítja.**

Kötelezi a vádlottat a másodfokú eljárás során felmerült **40.000.-(negyvenezer) forint** bűnügyi költség megfizetésére az államnak, a Szolnoki Törvényszék Gazdasági Hivatalának felhívása szerint.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I N D O K O L Á S:

Az elsőfokú bíróság a vádlottat emberölés bűntettének kísérlete [Btk. 160. § (2) bekezdés, a), f), i) pont, 10. § (1) bekezdés] miatt 10 év fegyházban végrehajtandó szabadságvesztésre és 10 év közügyektől eltiltásra ítélte. A fegyházbüntetésbe beszámította a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött időt és megállapította, hogy legkorábban a büntetés kétharmad részének kitöltését követő napon bocsátható a vádlott feltételes szabadságra. Rendelkezett az eljárás során lefoglalt bűnjelek lefoglalásának megszüntetése mellett részben azok megsemmisítéséről, részben a kiadásukról.

Kötelezte a vádlottat az elsőfokú eljárás során felmerült 345.131,- forint bűnügyi költség megfizetésére is.

A törvényszék ítélete ellen ellenérdekű fellebbezések kerültek bejelentésre, így az ügyész a vádlott terhére súlyosításért, hosszabb tartamú szabadságvesztés kiszabása érdekében, míg a vádlott és védője egyezően enyhítés végett jelentettek be fellebbezést.

A fellebbviteli főügyészség az ügyészi fellebbezést fenntartotta. Észrevételezte, hogy a tényállás 5. oldal 3. bekezdéséből mellőzendő a 2013. év július 21. napjára vonatkozó dátum, tekintettel arra,

hogyan az eljárás adataiból az nem volt megállapítható, hogy ezen a napon a vádlott és élettársa között vita volt. Kifejtette, hogy a bizonyítékok értékelése hiányos, azt indokolt kiegészíteni azzal a körülménnyel, hogy **1. sz. tanú** a vádlott élettársának telefonhívására érkezett a helyszínre, és vallomásaiban beszámolt arról is, hogy **(1. sz. név)** elmondta neki azt, hogy amikor a gázömlést észlelve a konyhába ment, akkor a vádlott egy kést szegezett a hasához és úgy küldte ki a konyhából.

Előadta, hogy a bűncselekmény minősítése részben nem a törvénynek megfelelő, ugyanis az elsőfokú bíróság tévesen minősítette a vádlott által elkövetett bűncselekményt előre kiterveltnek is, ugyanakkor annak ellenére, hogy az élet tűzhalál útján való kioltása az irányadó bírói gyakorlat szerint különös kegyetlenséget megalapozó elkövetési mód, a vádlott által elkövetett cselekményt mégsem minősítette a törvényszék különös kegyetlenséggel elkövetettnek. Mindezekre figyelemmel a törvényszék ítéletének megváltoztatására tett indítványt. A minősítés körében a Btk. 160. § (2) bekezdés a) pontja történő hivatkozás mellőzését és annak megállapítását, hogy a cselekmény a Btk. 160. § (2) bekezdés d) pontja szerint is minősül, illetőleg a vádlottal szemben hosszabb tartamú szabadságvesztés büntetés kiszabását indítványozta, az ítélet egyéb rendelkezéseinek helybenhagyása mellett.

A vádlott fellebbezésének indokolásaiban számos bizonyítási indítványt is előterjesztett. Így indítványozta (2. sz. név), (3. sz. név) tanúkenti kihallgatását, az (Település megjelölése)-i Polgármesteri Hivatal véleményének beszerzését életmódjával kapcsolatosan, **2. sz. és 3. sz. tanú** ismételt tanúkenti kihallgatását, illetőleg közöttük szembesítés elrendelését, valamint **2. sz. tanú** igazságügyi elmeorvos szakértői vizsgálatának elrendelését.

A vádlott fellebbezésének indokolásaiban sérelmezte, hogy álláspontja szerint a szakértő tévesen nyilatkozott a palackból eltávozott gáz mennyiségére, hiszen a gázpalack ténylegesen csak néhány másodpercig volt nyitva, ugyanakkor a rendőrség elmulasztotta a családtagokat nyilatkoztatni a tekintetben, hogy a cselekményt megelőzően mennyi gáz volt a kérdéses gázpalackban. Fellebbezésének indokolásában a bejelentett fellebbezés eredeti irányát megváltoztatva indítványozta az ítélet megalapozatlanság és az indokolási kötelezettség elmulasztása miatti hatályon kívül helyezését, illetve az általa elkövetett cselekménynek erős felindulásban elkövetett emberölésként történő minősítését is.

A másodfokú bíróság a fellebbezési eljárás során a Be. 348. § (1) bekezdése szerint eljárva a törvényszék ítéletét az azt megelőző bírósági eljárással együtt felülbírált. Ennek során azt állapította meg, hogy az elsőfokú bíróság hatályon kívül helyezést eredményező eljárási szabálysértéstől mentesen folytatta le az eljárását.

Eljárási szabályt sértett a törvényszék azonban, amikor (4. sz. név)-nek, a vádlott volt házastársának a 2014. szeptember 26. napján megtartott bírósági tárgyaláson a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjára történő hivatkozással - őt élettársnak tekintve - teljes körű relatív mentességi jogot biztosított a tanúkenti vallomástétel tekintetében. A Polgári Törvénykönyv 6:514. § (1) bekezdése szerint élettársi kapcsolat áll fenn két olyan, házasságkötés nélkül közös háztartásban, érzelmi és gazdasági közösségben (a továbbiakban életközösség) együtt élő személy között, akik közül egyiknek sem áll fenn mással házassági életközössége, bejegyzett élettársi közössége, vagy élettársi kapcsolata, és akik nem állnak egymással egyenesági rokonságban vagy testvéri kapcsolatban.

Az elsőfokú bíróság által megállapított tényállás szerint a vádlott ugyan keresetét átadta volt feleségének, (4. sz. név)-nek, azonban a vádlott a korábbi együttélésük helyszínéül szolgáló házból kiköltözött, életvitelszerűen az ingatlan kertjében található lakókocsiban lakott, a házban kizárólag tisztálkodás, mosás és ételkészítés céljából, illetőleg a hűtőszekrény használata miatt tartózkodott, s

ezen túlmenően a közöttük lévő érzelmi közösség is megszűnt. Ezért a közöttük lévő kapcsolat a Polgári Törvénykönyv fent idézett rendelkezése alapján élettársi kapcsolatnak nem tekinthető. Erre figyelemmel (4. sz. név) tanú a cselekmény elkövetésének időpontjában már nem minősült a vádlott hozzátartozójának, s ezért nem illette meg a Be. 82. § (1) bekezdés a) pontjában meghatározott relatív mentességi jog. Tekintettel azonban arra, hogy a bűncselekmény elkövetésének idején (4. sz. név) nem tartózkodott otthon, ezért arra nézve tudomással nem bírhat, s így a kihallgatásának téves mellőzése nem volt az ítéletre érdemi kihatással.

Eljárási szabályt sértett a törvényszék akkor is, amikor a vádlottnak a védő kirendelés alóli felmentésére irányuló indítványát nem alakszerű, fellebbezhető végzéssel, hanem mindössze egy átirattal utasította el. Tekintettel azonban arra, hogy a rendelkezésre álló iratok tartalma szerint semmilyen, a védőt érintő kizárási ok nem volt megállapítható, ezért ez az eljárás szabálysértés az ügy érdemére kihatással nem bírt, illetve a vádlottnak a védelemhez való jogát nem korlátozta.

Az elsőfokú bíróság a szükséges körben és mélységben a bizonyítási eljárást lefolytatta, további bizonyítás felvételének nem volt alapja.

A vádlottnak a kiáramló gáz mennyiségével kapcsolatos felvetése nem volt megalapozott, hiszen az iratokból megállapíthatóan a közvetlenül a cselekmény elkövetését követően, még 2013. július 21. napján megtartott helyszíni szemle alkalmával egyértelműen beazonosítható volt, hogy melyik gázpalackot használta a vádlott a bűncselekmény elkövetése során, hiszen a másik, üres állapotú gázpalack a konyhában távolabb, egy ajtó mögött helyezkedett el. Ezen szemle alkalmával a vádlott által a cselekmény elkövetése során használt gázpalack lefoglalásra és utóbb - a kiegészítő szakértői véleménnyel összefüggésben - le mérésre is került.

(Szakértő neve) igazságügyi tűzvizsgálati és tűzvédelmi szakértőnek így rendelkezésére álltak azok az adatok, amelyből megállapítható volt, hogy pontosan mikor kértek telefonon rendőri segítséget a vádlott magatartása miatt, illetve rendelkezésére álltak azon rendőri vallomások is, amelyből megállapítható volt egyrészt az, hogy már az utcán is erős gázszagot éreztek kikerzésükkor, másrészt az, hogy a gázpalackot csak a kikerző rendőrijárőr egyik tagja zárta el. Mivel az igazságügyi szakértő a szakvéleménye kialakításakor egyrészt azt a ténytet vette figyelembe, hogy a gázpalack még lefoglalt állapotban is tartalmazott valamennyi gázt, másrészt a gázömlésnek az idejét és a sebességét - annak megjegyzésével, hogy a robbanásveszély már 1,9 térfogatszázalék esetén megállapítható, ez pedig néhány perc alatt kialakult -, így az a körülmény, hogy a gáz megnyitásakor pontosan mennyi gáz lehetett a gázpalackban, érdemi jelentőséggel nem bírt.

Nem osztotta a másodfokú bíróság a vádlott azon álláspontját sem, amely szerint további tanúk kihallgatása illetve egyéb bizonyítás szükséges a cselekménykori élethelyzete, illetőleg volt feleségével való kapcsolatának feltárása érdekében, hiszen ez a szükséges mértékben és körben kellően tisztázott volt.

Ezen túlmenően az eljárás során olyan körülmény sem merült fel, amely **2. sz.** tanú tanúzási képességét megkérdőjelezte volna, és ennek szakértői vizsgálatát igényelné.

A bizonyítási eljárás lefolytatása és a bizonyítékok értékelése az elsőfokú bíróság feladata. A fellebbezési eljárásban bizonyítás felvételére megalapozott tényállás mellett nincs eljárási lehetőség, ezért a másodfokú bíróság a vádlott által előterjesztett bizonyítási indítványokat elutasította.

Az elsőfokú bíróság a beszerzett bizonyítékokat egyenként és összességükben is mérlegelési körébe vonva, az indokolási kötelezettségének eleget tett. Ennek során logikus és az iratoknak megfeleltethető magyarázatát adta annak, hogy a vádlott több alkalommal megváltoztatott védekezését milyen bizonyítékok alapján vetette el, és a tényállást mely bizonyítékok alapján állapította meg.

Az ezzel kapcsolatos okfejtését a másodfokú bíróság - az ez irányú ügyészi indítvánnyal egyezően - csupán annyiban egészítette ki, hogy **1. sz. tanú** (4. sz. név) telefonhívására érkezett ki a helyszínre, így a cselekménnyel összefüggésben közvetlenül is szerzett ismereteket. **1. sz. tanú** vallomásában előadta azt is, hogy (**1. sz. név**) elmondta neki, hogy amikor a gázömlést észlelve a konyhába ment, hogy a gázt elzárja, akkor a vádlott egy kést tartott a hasához és megfenyegette, hogy ha nem hagyja el a konyhát, akkor leszúrja (48. tárgyalási jegyzőkönyv 7-9. oldal).

Ezen túlmenően a bizonyítékok mérlegelése teljes körű és az iratok tartalmának megfelelő volt.

Az elsőfokú bíróság a bizonyítékok értékelése során szabadon mérlegelheti az általa beszerzett bizonyítékokat, és a bizonyítás eredményét az így kialakult meggyőződése szerint állapítja meg [Be. 78. § (3) bekezdés]. Ezzel kapcsolatban csupán két korlátozás érvényesül, így a bizonyítékok mérlegelésének logikusnak és iratszerűnek kell lennie. A törvényszék bizonyítékértékelő tevékenysége ilyen volt, így a vádlott indokolási kötelezettség elmulasztásával kapcsolatos hivatkozása sem volt alapos, és a hatályon kívül helyezést célzó fellebbezése sem vezethetett eredményre.

A törvényszék által megállapított a tényállást az ítélet tábla csupán kisebb mértékben helyesbítette illetve kiegészítette az iratok egybehangzó adatai alapján [Be. 352. § (1) bekezdés a) pont]:

Mellőzte az ítélet 5. oldalának 3. bekezdéséből azon megállapítást, amely szerint 2013. július 21. napján (4. sz. név) a vádlott élettársa volt.

Az ítélet 4. oldalának 5. bekezdésében a vádlott (név) nevű lánya helyesen használója (és nem használata) volt az általa lakott szobának, a 6. oldal utolsó előtti bekezdésében helyesen a család (és nem a család) tartózkodott otthon, míg az ítélet 8. oldalának első bekezdésében a rendőrség ügyeletére történő bejelentés nem 8 óra 10 perckor, hanem 20 óra 10 perckor történt.

A 8. oldal 5. bekezdésének 2. mondatát -a tényállás korábbi részében megállapítottak alapján- kiegészítette azzal, hogy nem csupán a véletlenül múlt a gázelegy felrobbanásának az elmaradása, hanem azon is, hogy a vádlottat a hozzátartozói a lefogása és megkötözése révén megakadályozták abban, hogy az ebből a célból odakészített öngyújtóval a gázelegyet felrobbantsa.

A fenti kiegészítéssel és helyesítésekkel a törvényszék által megállapított tényállást a másodfokú bíróság a felülbírálata alapjául elfogadta.

A megalapozott tényállásból okszerűen következtetett az elsőfokú bíróság a vádlott bűnösségére, és helyesen állapította meg azt is, hogy élet elleni bűncselekmény történt. A vádlott szándéka nem csak arra irányult, hogy az élet kioltására köztudottan alkalmas módon és eszközzel, gázrobbanás előidézésével a saját életét kioltsa, hanem egyértelműen arra is, hogy a saját élete mellett az általa is tudottan a házban tartózkodó hozzátartozóit is megölje.

Ezen egyenes ölési szándék létét kétséget kizáróan alátámasztja az is, hogy a vádlott azt követően, hogy lánya, **(1. sz. név)** a gázömlést észrevétette, s ezáltal a cselekvősege lelepleződött, mégsem hagyott fel a cselekményével, hanem a lányának kést szegezve őt felszólította, hogy menjen vissza a szobába, mert felgyújtja a házat, majd a sértettek házból való menekülését megpróbálta akként megakadályozni, hogy beszögezte a bejárati ajtót és elkezdte az ablakok beszögezését is. A cselekménye befejezésében e közben akadályozta meg a fia akként, hogy az ablakon át visszamászott a házba, a vádlottat lefogta és megkötözte.

Az e körben kifejtett indokolásból ugyanakkor a másodfokú bíróság mellőzte azon megállapítást, amely szerint a vádlott a cselekedetét önhibából eredő ittas állapotban követte el, amely állapotban számára is tudottan az öngyilkossági és robbantási szándéka erősödik. A vádlott szándékát illetően következtetést ugyanis az ittas állapotának figyelmen kívül hagyásával, a Legfelsőbb Bíróság III. számú Büntető Elvi Döntése értelmében kizárólag a cselekmény tárgyi oldala alapján kell levonni, amelyre a fenti tartalommal sor is került.

Helyesen járt el a törvényszék, amikor a vádlott által elkövetett cselekményt emberölés büntettének és nem erős felindulásból elkövetett emberölésként értékelte, hiszen a Kúria 3/2013. Büntető Jogegységi Határozatának I. B. 6. pont a) és b) pontjában foglaltak szerint önmagában nem alapozza meg az erős felindulásban elkövetett emberölés megállapítását az elkeseredettség, a bánat, a szomorúság, a magára hagyatottság érzete. Az erős felindulásnak méltányolható okból kell származnia, amely akkor állapítható csak meg, ha az bizonyos fokig igazolható és erkölcsileg menthető. Ezen túlmenően az indulat olyan - fiziológiai eredetű - magas foka is szükséges, amelynek következtében az elkövető belső egyensúlya megbomlik, tudata elhomályosul és ennek folytán a megfontolás szokásos mértékének megtartása lehetetlenné válik, valamint, hogy a cselekmény elkövetésére irányuló akaratelhatározást nyomban kövesse a kivitelezés. A vádlott cselekményét illetően ezen feltételek nem állapíthatók meg.

Az elsőfokú bíróság ugyanakkor helyesen minősítette a vádlott által megvalósított cselekményt több ember sérelmére és 14. életévét be nem töltött személy sérelmére elkövetettnek, hiszen a vádlott saját vallomása szerint is tudatában volt annak, hogy két gyermeke és két unokája otthon tartózkodik a cselekmény elkövetésének időpontjában (13. számú jegyzőkönyv 8. oldal 6. bekezdés), és tisztában volt az unokái életkorával is, azaz azzal, hogy a cselekmény elkövetésének idején a (születési idő) napján született (5. sz. név) és az (születési idő) napján született (6. sz. név) nem töltötték még be 14. életévüket.

Ugyanakkor tévesen járt el a törvényszék, amikor a vádlott által elkövetett cselekményt előre kitervelten elkövettként minősítette. A 3/2013. BJE II.1. pontja szerint az emberölés előre kitervelten történő elkövetése feltételezi, hogy az elkövető az ölési cselekmény véghezvitelének helyét, idejét és módját átgondolja, a végrehajtást akadályozó vagy segítő tényezőket felmérje és a lényeges előkészületi, elkövetési és az elkövetési utáni mozzanatokat figyelembe vegye. Ezért az előre kiterveltséget tervszerű és céltudatos magatartás jellemzi, a fenti mozzanatok mérlegelését, fontolgatását, az elkövetésre indító, illetőleg az az ellen szóló motívumoknak az átgondolását, s így mindehhez bizonyos idő eltelte szükséges. Általában nem lehet megállapítani az előre kitervelt módon történő elkövetést, ha az elhatározást rövid időn belül követi a véghezvitel megkezdése. Az irányadó tényállás szerint a vádlott ittas állapotú elkeseredettségét egy rögtönös cselekvés követte, hiányzik a cselekmény véghezvitelének átgondolása, a döntő körülmények mérlegelése, ezáltal magának a tervszerűségnek a megállapíthatósága is.

Mindezekre figyelemmel a másodfokú bíróság a Btk. 160. § (2) bekezdés a) pontja szerinti minősülést mellőzte.

Nem osztotta azonban az ítéletábra az ügyészség különös kegyetlenséggel való elkövetéssel kapcsolatos álláspontját sem. Bár az ügyész arra helyesen hivatkozott, hogy a tűzhalált a bírói gyakorlat a rendkívüli fájdalomérzet elszenvedésére tekintettel a különösen kegyetlen elkövetés körében értékeli, azonban az irányadó tényállás alapján a vádlott szándéka nem a hozzátartozói által lakott ingatlan felgyújtására, hanem robbanás előidézésére terjedt ki. Kétségtelen, hogy a gáztömeg felrobbanása rendkívül magas hőmérsékleten történik, amely alkalmas súlyos égési sérülések létrehozására. Köztudomású azonban, hogy a robbanás elsődlegesen a robbanáskor keletkező nyomáshullámnak a testre, az emberi szervekre ható romboló hatása révén felelős az élet kioltásáért, és nem a gyújtóhatása révén. A robbanás helyszínén csak abban az esetben merülhet fel az égési sérülések okozta fájdalom átélése, ha a lökéshullám következményeitől még nem hal meg a sértett, hanem azt túlélve, át kell élnie az égési sérülések okozta fájdalmat is, illetve a másodlagosan (esetlegesen) létrejövő tűz során szenved égési sérüléseket. Figyelemmel arra, hogy a fentiek szerint a vádlottnak elsősorban azzal kellett számolnia, hogy a robbanásból fakadóan a léglökés pusztító ereje fog érvényesülni, ezért nem volt megállapítható az égési sérülések okozta fájdalomérzetre hivatkozással a különös kegyetlenséggel történő elkövetés, ahogyan arra a régóta kialakult bírói gyakorlatban sem került sor (BH1977. 522., BH2013. évi 260.).

Helyesen járt el a törvényszék a cselekmény kísérletkénti elkövetésének megállapítása során is. A vádlott az ölési cselekményét megkezdte, hiszen a gázipalackot kinyitotta, a reduktort leszerelte, illetőleg a műanyag csövet is elvágta, s ezáltal a gáz kiáramlása megkezdődött. A vádlott az irányadó tényállás szerint az ölési cselekményt csak a hozzátartozói beavatkozása miatt, azaz külső kényszer miatt nem tudta befejezni. Jelen esetben az elkövetési magatartás teljes egészében nem került kifejtésre, hiszen a gáz kiengedésén kívül az öngyújtó használatával a vádlottnak még gyújtóforrást kellett volna biztosítani ahhoz, hogy a robbanás ténylegesen létrejöjjön. Erre azonban nem került sor, így a vádlott által elkövetett cselekmény helyesen egy befejezetlen, távoli - és nem közeli - kísérlet volt.

Összességében a fentiekre tekintettel a másodfokú bíróság a vádlott cselekményét emberölés büntette kísérletének [Btk. 160. § (1) bekezdés, (2) bekezdés f) és i) pont] minősítette azzal, hogy a törvényszék a cselekmény megnevezése során az ítélet rendelkező részében elmulasztotta a bűncselekmény alapesetére történő utalást, és szükségtelenül hivatkozott a kísérlet jogszabályi alapjára (figyelemmel a Kúria 61. BK véleményének 3.a) pontjára).

A büntetés kiszabása során figyelembe vett körülmények vizsgálata során az ítéletábra osztotta a fellebbviteli főügyészség azon álláspontját, amely szerint további súlyosító körülményként kell értékelni a vádlott büntetett előéletét, hiszen a vádlottal szemben közérdekű munka került korábban kiszabásra, ezen kívül további súlyosító körülményként vette figyelembe a különösen veszélyes eszközzel és különösen veszélyes módon történő elkövetést is, hiszen amennyiben a cselekmény nem reked meg kísérleti szakban, úgy a robbanás bekövetkezte esetén a cselekménnyel szembeni védekezésre semmilyen lehetőség nem lett volna.

További enyhítő körülményként vette figyelembe a másodfokú bíróság azt, hogy a vádlott által elkövetett cselekmény távoli kísérlet volt, míg mellőzte az enyhítő körülmények köréből a sértettek megbocsátását, hiszen a sértettek általi tanúvallomás megtagadása önmagában nem tekinthető megbocsátásnak, ahhoz a sértett kifejezett ilyen tartalmú nyilatkozata szükséges. Mellőzte továbbá a

részbeni beismerő vallomás enyhítő körülményként történő értékelését is, hiszen csak a bűnösségre is kiterjedő beismerő vallomás vehető enyhítő körülményként figyelembe.

Az így kiegészített, illetve helyesbített bűnösségi körülményekre is figyelemmel helyesen jutott a törvényszék arra a következtetésre, hogy a vádlottal szemben a büntetési célok kizárólag végrehajtandó szabadságvesztés büntetés és közügyektől eltiltás alkalmazásával érhetőek el.

Az elsőfokú bíróság a szabadságvesztés tartamát a törvényi minimumban állapította meg, amely a vádlott esetében jelentkező nagyobb számú súlyosító körülményre tekintettel indokolatlanul nagy mértékű eltérést jelent a büntetési tétel irányadó középértékétől, amely 15 év, s ezért a másodfokú bíróság a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztés tartamát - a kísérletre tekintettel azonban a középértéket el nem érően -13 évre súlyosította.

Észlelte a másodfokú bíróság, hogy a törvényszék a 2014. szeptember 12. napjára kitűzött, majd hivatalból elhalasztott tárgyalással összefüggésben két tanú útiköltségével kapcsolatban felmerült 7.465,- forint megfizetésére is kötelezte a vádlottat, amelyre nem lett volna lehetősége, hiszen az nem a vádlott mulasztásával összefüggésben, szükségtelenül merült fel, s ezért a másodfokú bíróság ezen összeg tekintetében megállapította, hogy azt a Be. 339. § (1) bekezdése alapján az állam viseli, és a vádlott által fizetendő bűnügyi költség összegét ennek megfelelően leszállította.

A törvényszéknek a vádlott által előzetes fogvatartásban töltött idő szabadságvesztésbe történő beszámításával, a feltételes szabadságra bocsátással, illetve a bűnjelekkel kapcsolatban hozott rendelkezései törvényes voltak.

A kifejtettekből következik, hogy a másodfokú bíróság a vádlott és védő által bejelentett hatályon kívül helyezést, eltérő minősítést, illetve enyhítést célzó fellebbezéseket egyaránt alaptalannak, az ügyész eltérő minősítés és súlyosítás érdekében bejelentett fellebbezését részben alaposnak ítélte, és a törvényszék ítéletét a Be. 372. § (1) bekezdése alapján a rendelkező részben írtak szerint megváltoztatta, egyebekben pedig azt helybenhagyta.

Az ítélet tábla a Btk. 92. § (1) és (2) bekezdése alapján számította be a vádlottal szemben kiszabott szabadságvesztésbe az elsőfokú ítélet kihirdetésétől előzetes fogvatartásban töltött időt.

Tekintettel arra, hogy a vádlott és védője által bejelentett fellebbezések nem vezettek eredményre, ezért a másodfokú eljárásban a kirendelt védő munkadíjával összefüggésben felmerült bűnügyi költség viselésére a Be. 381. § (1) bekezdése és a Be. 338. § (1) bekezdése alapján kötelezte a másodfokú bíróság a vádlottat.

Az ítélet elleni fellebbezési jog kizárása a Be. 386. §-án alapul.

Szeged, 2015. november 19. napján

Dr. Mezölaki Erik s.k.
a tanács elnöke

Dr. Nagy Erzsébet s.k.
a tanács tagja, előadó

Dr. Halász Edina s.k.
a tanács tagja

A Szegedi Ítéltábla Bf.II.424/2015/25. számú ítélete és a Szolnoki Törvényszék 7.B.287/2014/48. számú ítélete a jelen ítéletben foglalt változtatásokkal a mai napon jogerős és végrehajtható.

Szeged, 2015. november 19. napján

Dr. Mezőlaki Erik s.k.
a tanács elnöke

A kiadmány hitelül:

tisztviselő